

[Hagen Hagensen]

skal føres igennem, om ministeren ikke blot har retten til, men også pligten til at føre denne sag igennem. Det er ikke, som hr. Egon Jensen sagde, noget, man skal overlade til sygehuskommunerne i hovedstadsområdet. Man har haft kendskab til igennem lang, lang tid, længe før der overhovedet var tale om sygehusplaner, at der eksisterede de to private sygehuse: Diakonissestiftelsen på Frederiksberg og Sankt Lukas Stiftelsen, som for en del år siden flyttede fra Københavns kommune ud i Københavns amt.

Fordi de ligger i en bestemt kommune, er der intet om og har aldrig været noget om, at det var den pågældende kommune, der som sygehuskommune alene skulle have ansvaret for at fylde hospitalerne op. De havde deres grundlag, deres belæg andetsteds fra, og det var helt i sin orden, og sådan har det været. Og nu vil man med det, der sker, antagelig trække tæppet bort under dem, hvis ikke det sker på en anden måde. Det er det, der er ministerens ansvar; man kan ikke bare overlade det til kommunerne – for at vende hr. Egon Jensens bemærkninger om: er det da disse kommuner, der skal betale? Nej, det er det ikke, for det er egentlig ikke dem, der har gjort brug af hospitalerne før. Frederiksberg kommune har haft sit eget sygehus, hvor man endda har haft senge til rådighed for andre sygehuskommuner i de perioder, hvor de har haft behov derfor og for så vidt stadig har det i nogen grad. Diakonissestiftelsen har haft sit underlag fra helt andre områder, og på samme måde har Sankt Lukas Stiftelsen haft et belæg, der kom fra andet end Københavns amt.

Det er derfor væsentligt at få slået fast, at her er der noget, der er uden for det normale sygehusvæsen, vi har herhjemme, og som det derfor er ministeren med det overordnede tilsyn, der må tage op og få bragt på plads. Det er givet, at befolkningsudviklingen og dermed ændrede behov for antallet af aktive sygehussenge har gjort det nødvendigt at ændre sygehusplanerne for hovedstadsområdet. Hvad deraf følger for de to stiftelser, synes ikke rimeligt og er en sådan afvigelse fra grovskitsen af 1978, at indenrigsministeren må gøre sit til at sørge for, at de kan videreføres som funktionsdygtige hospitaler på et rimeligt og forsvarligt økonomisk grundlag.

Det kan ikke være opgaven, som jeg har sagt det, for de enkelte sygehuskommuner at

klare de to stiftelsers forhold, og da slet ikke for Frederiksberg kommune som tilsynsførende med Diakonissestiftelsen, eller for Københavns amt som tilsynsførende med Sankt Lukas Stiftelsen, når forholdet er det, at det hovedsagelig er andre kommuner, der har brugt de pågældende stiftelser. Det er først og fremmest staten og dernæst Københavns kommune, der med anvendelse af dele af rigshospitalet, der er bygget alt for stort i forhold til det, vi skal bruge det til – det har mange af os medansvar for på den ene og den anden måde – kommer til at forårsage, at der skabes vanskeligheder for de to stiftelser, bl.a. fordi man tager mange hundrede senge på rigshospitalet for at gøre brug af dem som sektorsygehus for en del af Københavns kommune. Det betyder, at Københavns kommune skal til at trække senge hjem, som den ellers har brugt andetsteds, bl.a. på de to stiftelser, og for resten også på Frederiksberg hospital.

Det er årsagen til hele den rokade, der kommer, og det er noget, man ikke kan sige, at den ene eller den anden af de kommuner, der er tale om, skal klare alene eller måske i fællesskab. Det er muligt, at man skal se videre, for hovedstadsområdet er jo større, og overveje, hvorledes sengeantallet skal være, og hvorledes det skal være fremover, og om vi måske har fået bygget alt for mange og alt for store sygehuse og derfor må tage ved lære, om der overhovedet skal bygges flere af den slags.

Det er vel nok det, der er den overordnede del af planen, og det er ministerens opgave og hans alene. Derfor også dette forslag til beslutning, hvor jeg egentlig havde ventet, at man klart havde sluttet op om disse forhold.

Jeg skal endvidere sige, det er også et svar til fru Birthe Nielsen, der nævnte det i forbindelse med ændringsforslaget om Frederiksberg kommune, der ikke har villet indgå en aftale med Diakonissestiftelsen, at jeg har forklaret, hvor få senge Frederiksberg kommune har haft på Diakonissestiftelsen, og hvor mange senge de andre har haft, som går fra de aftaler, de har med stiftelsen. Så kan det ikke overlades til den ene kommune, der i øvrigt har dækket sit sengebehov, at klare den opgave.

I øvrigt kan jeg sige, at der løbende har været kontakt mellem Diakonissestiftelsens